

Arrest

nr. 190 270 van 31 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te S., N. op [...]1998.

Op 17 januari 2017 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 30 januari 2017 werd verzoekster gehoord in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 16 februari 2017 richt de raadvrouw van verzoekster een brief aan de gemachtigde om te vragen af te zien van een overdracht aan Italië omwille van haar vrees voor een onmenselijke en vernederende

behandeling en dit in hoofdzaak omwille van de opvangvoorzieningen en omwille van het feit dat Italië niet zou voldoen aan de vereisten van de oude Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (thans Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) – verder procedurerichtlijn).

Op 16 februari 2017 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III Verordening. Voormeld verzoek werd niet binnen de voorgeschreven termijn van artikel 25 (1) van de Dublin III Verordening beantwoord, waardoor de Italiaanse instanties overeenkomstig artikel 25 (2) van de Dublin III Verordening de verantwoordelijke lidstaat wordt (*tacit agreement*).

Op 3 maart 2017 werden de bevoegde Italiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte gesteld.

Op 25 april 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : A. D.
voornaam : M.
geboortedatum : [...]1988
geboorteplaats : S., N.
nationaliteit : Irak*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.01.2017 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 26.12.2016 werden geregistreerd, zowel wegens illegale binnenkomst als in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Irak, werd verhoord op 30.01.2017 en verklaarde dat ze Irak op 28.12.2016 verliet om naar Turkije te reizen om daar ongeveer 3 dagen te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens via enkele voor haar onbekende landen naar België te zijn gereisd om er rond 08.01.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 28.11.2016 een asielaanvraag in.

Gevraagd naar meer details over haar reisroute tussen Turkije en België, gaf de betrokkene aan niet te weten welke landen ze doorkruiste. We wijzen er evenwel op dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds voor haar vermeende vertrekdatum in Italië werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst en in het kader van een asielaanvraag, meer specifiek op 26.12.2016. Geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek gaf de betrokkene aanvankelijk aan dat haar vingerafdrukken enkel in België genomen werden. Gevraagd of ze hier zeker van was, gaf de betrokkene toe dat haar vingerafdrukken in een voor haar onbekend land werden genomen, maar ze oorspronkelijk dacht dat ze zich in België bevond. Gevraagd of het om Italië ging, gaf de betrokkene aan dit niet te weten omdat ze analfabeet is.

Op 16.02.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag. Ze verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat ze de behandeling van haar asielaanvraag in België verkiest. Ze gaf aan omtrent de behandeling en opvang in Italië niets te kunnen zeggen, aangezien ze niet eens zeker weet of ze voet op Italiaanse bodem zette. De betrokkene gaf tot slot aan dat haar familie de opdracht gaf aan de smokkelaar om haar naar België te brengen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 16.02.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor geen in België verblijvende familie te hebben, maar maakte enkel gewag van een in Duitsland verblijvende broer en zus. Middels de tussenkomst van haar advocaat gaf de betrokkene alsnog te kennen een in België verblijvende neef, de heer Sado genaamd, te hebben. De betrokkene bezorgde onze diensten eveneens een kopie van de verblijfstitel van de voornoemde vermeende neef. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de vermeende neef van de betrokkene op 29.11.2010 een asielaanvraag indiende in België en op 27.06.2011 de hoedanigheid van erkend vluchteling kreeg toegekend. Betreffende het verblijf in België van de vermeende neef van de betrokkene, merken we vooreerst op dat het merkwaardig is dat de betrokkene tijdens haar gehoor op geen enkel moment de aanwezigheid van deze neef vermeldde, hoewel in de tussenkomst van de advocaat wordt gesteld dat deze voor haar zorg zou instaan. Het is bovendien merkwaardig dat gevraagd naar de specifieke reden waarom ze net voor België koos, ze enkel aangaf dat de keuze door de smokkelaar gemaakt werd in opdracht van haar familie, zonder melding te maken van de aanwezigheid van een neef die reeds sinds november 2010 in België verblijft en reeds bijna 6 jaar het statuut van erkend vluchteling bezit.

Daarnaast merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de neef van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene tijdens haar verhoor aan in België te willen blijven, maar niets te kunnen zeggen over de opvang of behandeling in Italië omdat ze niet eens zeker wist of ze er geweest is.

Middels de tussenkomst van haar advocaat d.d. 16.02.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen. Geargumenteerd wordt dat Italië geconfronteerd wordt met structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen en een overdracht aldus een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy -

over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk

("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We merken op dat de betrokkene, aangaande haar gezondheidstoestand, aangaf last te hebben van beschadigde ruggenwervels en eveneens last te hebben van een gezwel op haar rechterhand, maar voorts in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de gehele duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Indien de betrokkene toch medische problemen zou ervaren, verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene aangaande haar gezondheidstoestand verklaarde laste hebben van haar ruggenwervels en een gezwel op haar rechterhand, maar verklaarde voor de rest in goede gezondheid te verkeren. Bovendien merken we op dat de betrokkene tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te

besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 16.02.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Aangezien, ten eerste, het passend is dat België het verzoek van Mevrouw A. D. om internationale bescherming behandeld (sic) omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat tegenpartij in haar beslissing onderstreept dat:

" De Italiaanse autoriteiten worden geconfronteerd met een zeer grote instroom van vluchtelingen [...]

Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij dus duidelijk erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elk democratische samenleving en in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Dat in casu, verwerende partij, in de bestreden beslissing, gegevens opsomt "die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling":

- *Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,*
- *Het tekort aan opvangstructuren,*
- *De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,*
- *De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,*
- *De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen (verwerende partij is van mening dat deze niet dermate structureel zijn, maar erkent dat ze bestaan),*

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat " Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België";

Aangezien, ten tweede, uit verschillende betrouwbare bronnen kan vastgesteld worden dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

A. MET BETREKKING TOT DE INTERNATIONALE RAPPORTEN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare internationale rapporten aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat het verslag van Asilo in Europa, getiteld 'The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua' van 7.3.14 onderstreept dat:

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9,500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 - which will be valid for the period 2014-2016 - that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

1. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR" (Asilo in Europa, The future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua, 7 March 2014, <http://asiloineuroDa.bloasDot.it/2014/03/the-future-of-italian-reception-svstem.html>);

Dat op 11.4.14 in een mededeling van het UNHCR stond:

« Depuis que les autorités italiennes ont mis en place l'opération de sauvetage Mare Nostrum en octobre 2013, suite aux naufrages tragiques au cours desquels quelque 600 personnes ont trouvé la mort, plus de 20 000 personnes ont été secourues en mer. En 2014, le nombre d'arrivées par la mer en Italie s'élève désormais à quelque 18 000 personnes. Près de 43 000 personnes étaient arrivées en 2013. Les Syriens fuyant la violence dans leur pays étaient majoritaires, avec plus de 11 300 arrivants » (UNHCR, « L'Italie porte secours à 6 000 personnes en Méditerranée en quatre jours » 11 avril 2014, <http://www.unhcr.fr/53480c47c.html>);

Dat Meester M. LYS in een artikel van januari 2015 aangaf dat:

« A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie » ;

(M.LYS, Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil, <http://alfresco.uclouvain.be/alfresco/download/direct/workspace/SpacesStore/c0b21a75-d986-4efc-8521-11b6b94fab0e/Newsletter%20janvier%202015.pdf?guest=true>)

Dat deze situatie ook werd aangekaart in het rapport Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in.[...]

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CRC, particularly as regards special measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. » (Swiss Refugee Council, SFH- OSAR, « Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", October 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>)

Dat het UNHCR heft op 8.7.14 het volgende onderstreept:

"Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return" (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores, 8July2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>)

De Raad van Europe in mei 2016 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

« Italy faces the mass arrival of migrants who are fleeing from wars in Syria, Iraq and Somalia; fleeing poverty in Senegal, Niger, Siërra Leone and Cameroon; and escaping oppression in Eritrea and Ethiopia. In 2014, 63 000 migrants crossed the Mediterranean to reach Italy. On the outskirts of Rome, in the neighbourhood of Tor Sapienza, riot police have been mobilized against refugees living in a holding center in incidents which the UNHCR has classified as "unacceptable acts of violence and intolerance". It is estimated that there are 70 Nigerian refugees living in the center including minors under 18 years old from Egypt and Bangladesh. Those migrants were also subjected to anti-migrant rhetoric through xenophobic and racist messages in banners unfurled during the riots stating "Muslims go home and Long live Il Duce". In other cities such as Rossano in Calabria (southern Italy), African seasonal migrant workers were attacked in January 2010 followed by another attack on a Bengali bar in Rome in March 2010. Human Rights Watch has also documented cases of law-enforcement abuse against Roma migrants during camp evictions. The Italian anti-racism organization registered 398 media reports of hate crimes with 186 physical assaults in that same year. Mohamed Alwash, on behalf of the UNHCR in Tripoli reported "pushing back" episodes by Italian patrols when intercepting a boat with 89 people on board, including 75 Eritreans, with nine women and three children. That episode occurred in 2011. The refusal of the Eritreans to return led to physical confrontations between migrants and the Italian crew, ending with some of the Africans being beaten by the Italians with plastic and metal bars.

In Lampedusa and Pozzallo, there have been riots between the police and refugees with stone throwing and violent police charges, which, in the opinion of the UNHCR, reveal the inability of Italy to deal with a continuing flood of refugees. I should also mention a recent "Mafia Capital" network crisis in Rome, involving local politicians, business people and criminals linked to violent neo-fascist groups active in the 1970s and 1980s, who were accused of corruption over the public contracts to manage migrant reception centers. This network of traffickers was making money from the migration crisis by turning the accommodation of migrants into a profitable business. (Council of Europe, Report on violence against migrants in selected member states of the Council of Europe (types of violence; violence against migrant women and children; violence against LGBT migrants) 20.5.16, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1464093286_document.pdf);

De Raad van Europe op 2.3.2017 een rapport met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië gepubliceerd heeft, waarin men kon lezen dat:

"However, the sheer number of new arrivals has put enormous pressure on the authorities. The scarcity of relocation offers from other Council of Europe member states prevents those entering Italy from being able to travel legally to other countries so that their asylum claims can be examined there. On the other hand, effective fingerprinting of all new arrivals means that those who succeed in crossing borders to other European Union member states by illegal means are returned under the Dublin III Regulation. The comparatively low number of economic migrants and failed asylum-seekers who are removed from

Italian territory also contributes to the overall saturation of the reception system by encouraging arrivals. Italy cannot be left to cope with these challenges alone: Council of Europe member states must show solidarity by ensuring a fairer distribution of asylum-seekers across Europe. [...]

The number of arrivals has had a negative impact on the system for registering them, and on the Italian reception system as a whole. The procedures at disembarkation do not always guarantee the effective identification of trafficking victims or others who are particularly vulnerable, or the provision of adequate information on rights, particularly when high numbers of refugees and migrants arrive at once. There are insufficient places in appropriate establishments for asylum-seekers and for unaccompanied children. Conditions vary from one facility to another because of a lack of harmonised standards and clear rules, and inadequate monitoring by the authorities. Questions about the legality of certain procurement processes could lead to opportunities for corruption by private operators who end up running the facilities and its services. Conditions in some facilities raise concerns under Articles 3 and 5 of the European Convention on Human Rights (ECHR). Resources should be mobilised to improve reception capacity and conditions. Expertise by Council of Europe monitoring bodies (GRETA and GRECO) can be used to provide guidance to tackle problems linked to trafficking and corruption, respectively. The Organisation can also facilitate exchanges of good practice as regards the provision of information.

The shortage of places in reception centres is exacerbated by the slow pace of asylum processes (particularly appeals) and procedures for relocation and family reunification under EU rules. The high concentration of unaccompanied children in certain areas has led to the breakdown of the guardianship system, meaning that the necessary protection and assistance is not provided and young people are left for too long in limbo about their futures. Under-18s are not always provided with adequate educational opportunities, and those who reach the age of 18 are given little support. Proposals for new legislation on guardianship and judicial reform concerning the processing of asylum claims can be reviewed by Council of Europe experts to ensure their compliance with the Organisation's human rights standards. [...]

During the mission, shortcomings in the reception system and the asylum procedures were recognised by the authorities. There was a real determination to improve the treatment of migrants and refugees arriving in Italy. This provides a solid foundation on which to build opportunities for co-operation between the Italian authorities and the Council of Europe in the coming months to tackle together the issues identified." (Report of the fact-finding mission to Italy by Ambassador Tomas Bocek, Special Representative of the Secretary General on migration and refugees, 16-21 October 2016, Information Documents SG/Inf(2017)8, https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806f9d70#_Toc469574352)

Dat het OSAR in augustus 2016 in haar Rapport Conditions d'accueil en Italië: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, aangaf dat:

« Bien des personnes se retrouvent dès lors sans abri ou dans des maisons occupées ou des taudis. [...]

Dans ces conditions, les Etat membres de Dublin qui ont l'intention de transférer des personnes en Italie ont juridiquement une obligation renforcée de clarifier la situation d'accueil dans ce pays et l'obligation, dans les cas d'espèce, d'obtenir des garanties concernant l'hébergement, le respect du principe de l'unité de la famille et la possibilité d'un accès à des soins médicaux adéquats. Dans la mesure où une personne dont le transfert est envisagé risque fort de se retrouver sans abri et n'a aucune possibilité d'acquiescer une autonomie, l'Etat requérant doit impérativement, selon l'OSAR, user de la clause discrétionnaire lui permettant d'entrer lui-même en matière car ce n'est qu'ainsi qu'une violation de l'art. 3 CEDH peut être effectivement évitée et que peut être atteint le but de l'espace européen commun de la liberté, de la sécurité et du droit de rendre possible aux personnes ayant besoin de protection l'accès à des perspectives de vie et des possibilités de se réaliser. [...]

Dans l'ensemble, la situation décrite fait naître l'impression qu'aussi bien l'assistance fournie à l'arrivée que l'affectation à un hébergement et même la délivrance d'un billet de train pour le trajet jusqu'à la Questura compétente interviennent de manière relativement arbitraire et fortuite. [...]

Les femmes séjournant dans les maisons occupées sont souvent exposées au risque de violence sexuelle. Comme une vie dans la rue présenterait encore plus de dangers, elles n'ont toutefois souvent

rien d'autre a espérer que la protection limitée offerte par la coexistence avec leur propre communauté dans une maison occupée.

Au vu de la précarité de la situation économique et du manque de perspectives d'avenir, force est d'admettre que beaucoup de femmes se voient contraintes de se prostituer ou de s'assujettir dans des rapports d'exploitation pour subsister, sans compter encore les ravages de la traite des femmes.

Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques. Le nombre de places qu'il comporte a certes considérablement augmenté mais il reste très insuffisant, en particulier face à la forte multiplication du nombre de personnes qui devraient être hébergées.

Au sujet des garanties individuelles exigées dans l'arrêt Tarakhel contre la Suisse de la CourEDH, il peut être précisé que la circulaire comprenant la liste des places indiquées par le SPRAR ne saurait constituer une garantie suffisamment individuelle. Les Etats qui transfèrent des familles en Italie ne devraient pas s'en contenter, mais au contraire procéder à d'autres clarifications. En effet, il n'est pas indiqué de manière suffisamment transparente quelles places sont concrètement réservées aux personnes transférées ni si les familles obtiennent effectivement une de ces places et y sont hébergées.

Au vu des graves défaillances du système italien d'hébergement à divers niveaux, l'examen de chaque cas particulier nécessite au moins une instruction approfondie.» (OSAR, Augustus 2016, Rapport Conditions d'accueil en Italie: A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-bericht-italien-f.pdf>)

Dat tegenpartij het hierboven vermelde rapport van het OSAR ook meld en onderstreept dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op Rome en Milaan en dat de bemerkingen omtrent het lot van mensen die binnen het kader van de Dublin verordening aan Italië worden overgedragen, niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië;

Dat moet worden opgemerkt dat tegenpartij geen enkele garantie kan geven met betrekking tot de stad waar Mevrouw A. D. naartoe zou worden gestuurd;

Dat tegenpartij aangeeft dat het rapport van OSAR geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand;

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat de conclusie van het rapport duidelijk aangeeft dat: "Le système italien d'hébergement présente encore des défaillances systémiques."

Dat Amnesty International, in het rapport: « HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" van 1.11.16, aangeeft dat:

"Amnesty International's research paints a worrying picture: the reaffirmation of old principles in a more aggressive way are leading to more human rights violations -for which Italian authorities have a direct responsibility and EU leaders a political one.

In its pursuit of a "100% identification rate", the hotspot approach has pushed Italian authorities to the limits, and over, of what is permissible under international human rights law. The implementation of coercive measures to force uncooperative individuals to provide their fingerprints has increasingly become the rule, through both prolonged detention and the use of physical force. It is against this backdrop, that refugees and migrants unwilling to give their fingerprints have been subjected to arbitrary detention and ill-treatment by police. Whilst there is no doubt that the vast majority of police officials keep doing their work spotlessly, consistent testimonies collected by Amnesty International indicate that some engaged in excessive use of force, cruel, inhuman or degrading treatment, or even torture." (Amnesty International, 1.11.16, «HOTSPOT ITALY: HOW EU'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS" <http://www.amnestyusa.org/research/reports/hotspot-italy-how-eu-s-flagship-approach-leads-to-violations-of-refugee-and-migrant-rights>);

Dat ook dit rapport vermeldt wordt door tegenpartij;

Dat tegenpartij aangeeft dat dit rapport geen betrekking heeft op de situatie van Mevrouw A. D., nu hij niet naar een Hot-Spot gestuurd zal worden;

Dat tegenpartij dit niet kan bewijzen nu de Italiaanse autoriteiten geen enkele antwoord hebben gegeven op de aanvraag van de Belgische instanties;

Dat tegenpartij er niet zomaar vanuit mag gaan dat Mevrouw A. D. niet in een Hot-Spot terecht zou komen in geval van terugkeer naar Italië;

Dat tegenpartij ook onderstreept dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 32 van het EVRM of artikel 4 van het EU-HANDVEST;

Dat tegenpartij blijkbaar de bladzijde 19 van het rapport niet gelezen heeft:

"In Amnesty International's view, the treatment described in the cases above amounts to torture within the definition of the UN Convention Against Torture - that is, the intentional infliction of "severe pain or suffering, whether physical or mental, ...on a person for such purposes as... punishing him for an act he or a third person has committed or is suspected of having committed, or intimidating or coercing him or a third person, or for any reason based on discrimination of any kind, when such pain or suffering is inflicted by or at the instigation of or with the consent or acquiescence of a public official or other person acting in an official capacity". Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment (ill-treatment) are absolutely prohibited under customary international law, and this prohibition is expressly set out in several international treaties binding on Italy, including Article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights, the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, and Article 3 of the European Convention on Human Rights, stating that "No one shall be subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment".

Dat bladzijde 47 ook onderstreept dat:

"Amnesty International is deeply concerned that the procedures applied by Italian authorities to issue expulsion orders, described in the previous sections, were not in line with international law, including European human rights law, and that they may have therefore breached the principle of non-refoulement and the prohibition of collective expulsions."

B. MET BETREKKING TOT DE RECHTSPRAAK:

Aangezien op 27.3.14 de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italie. [...] sur la base du rapport de l'« OSAR » qu'il n'y a pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italie ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour [...] il peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, prima facie, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, prima facie, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de retour de la requérante en Italie.

En conclusion, le moyen tiré de la violation alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux ».

Dat verzoekster uw aandacht wenst te trekken op een arrest van 12.7.14 van de RvV, waarin staat:

"De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat asielzoekers geen opvang krijgen, vormt een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit:

- Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Di Capua" van 7.3.14

- Een mededeling van UNHCR op 11.4.14

- Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11.6.14
- Een mededeling van UNHCR op 8.7.14
- Een resolutie van de Raad van Europa van 26.6.14 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.[...]

De bestreden beslissing erkent aldus enerzijds dat er "momenteel" en "uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door politieke gebeurtenissen die plaatsvinden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald Tunesië, Libië, Egypte en Syrië maar beroept zich anderzijds op rapporten die respectievelijk dateren van mei 2011 en oktober 2013.

De bestreden beslissing neemt derhalve de implicaties van "uitzonderlijk immense toestroom" die "momenteel" plaatsvindt niet in aanmerking.

De verzoekende partij brengt informatie bij die de periode maart 2014-juli 2014 omvat. [...]

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die de periode april 2011 — oktober 2013 beslaan.

Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voort verzoekende partij een ernstige grief aan".

Dat De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen op 14.10.15 heeft aangegeven dat:

"En l'espèce le Conseil observe, que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises à son appréciation, il ressort toutefois de celles-ci que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Aussi, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive prévalent en Italie, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique a tous le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux sur base d'informations actualisées (Cour EDH, 4.11.14, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5.2.15, A.M.E. v. Pays-Bas; Cour EDH, 30.6.15; AS. v. Suisse);

Le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, a savoir le rapport AIDA de janvier 2015, le complément d'information d'avril 2015 ainsi que la « présentation détaillée des autorités italiennes datée du 7.9.15, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. [...] Néanmoins, il apparait a la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien. [...]

Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces procédurales, il n'apparait pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise a considérer que la partie défenderesse se soit soumise a un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ce, compte tenu de ce qui précède,

notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse.

L'exécution de la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26 quater) est suspendue. » (CCE, 178 869, 14.10.15);

Dat op 9.2.2016 uw Raad aangaf dat:

"2.4. Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -> le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énerver ce constat. Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que; si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015; A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant. [...]

En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procéde de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile en Italie, en l'espèce. [...]

Il en est particulièrement ainsi de la mention soulignée, selon laquelle « le rapport AIDA de janvier 2015 figurant au dossier administratif [est] le plus actuel », cette seule circonstance n'exonérant en rien la partie défenderesse d'un examen actualisé de la situation évolutive prévalant en Italie, lorsqu'elle prend la décision de refuser le séjour et de donner un ordre de quitter le territoire à un étranger à l'égard duquel ce pays a été déterminé comme l'Etat responsable du traitement de la demande d'asile. » (CCE, 9.2.2016, n. 161 616);

Dat op 28.8.2016 uw Raad aangaf dat:

"De verzoekster maakt geen gewag van enige vorm van specifieke kwetsbaarheid die zijn geval zou onderscheiden van andere gevallen waarbij asielzoekers naar Italië worden overgebracht in het kader van de Dublin-III-Verordening. Uit de voorliggende gegevens blijkt, zoals in de bestreden akte op goede gronden wordt aangegeven, dat de verzoekster een gezonde jonge man is zonder kinderen. De verzoekster maakt dan ook op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat de rechtspraak in de zaak 'Tarakhel' inzake het op voorhand vragen van individuele opvanggaranties op zijn specifieke situatie kan worden betrokken.

Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster eerder de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald Dublinterugkeerders, in Italië aan de kaak stelt alsook dat hij de gemachtigde verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de hand van de meest recente informatie die beschikbaar is over de actuele (opvang)situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië te beoordelen. [...]

Anders ligt het evenwel wat de opvangproblematiek voor asielzoekers, en meer specifiek Dublinterugkeerders, in Italië betreft. Uit de lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van

artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar stelt zich op het standpunt dat zij tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Aldus ontkent de gemachtigde geenszins dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar hij stelt zich na onderzoek van de volgende algemene rapporten "(...) het reeds geciteerde AIDA- rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015" op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. [...]

In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn. [...]

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verweerder minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op voldoende actuele informatie.

In dit kader wijst de Raad er samen met de verzoekster op dat de Organisation suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR), op 15 augustus 2016 en dus voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen, een zeer uitgebreid rapport heeft gepubliceerd dat specifiek handelt over de recente opvangsituatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Het gaat om het rapport "Aufnahmebedingungen in Italien Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere DublinRückkehrenden in Italien". De Raad merkt hierbij op dat dit rapport uitgaat van een onafhankelijke en gezaghebbende bron, dat het vrij toegankelijk is en gepubliceerd is op de website van OSAR. Het is hierbij tevens van belang dat de bevindingen in dit rapport zijn gebaseerd op een onderzoek ter plaatse in de periode februari - maart van 2016 zodat moet worden vastgesteld dat alle algemene rapporten waarnaar in de bestreden akte wordt verwezen, terzake minder recente informatie bevatten om de te verwachten gevolgen van een Dublinoverdracht op heden naar Italië te beoordelen. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde bij het plannen van de thans bestreden Dublinoverdracht niet onkundig had mogen zijn van de specifieke tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het voormelde OSAR-rapport van 15 augustus 2016 en die OSAR hebben gebracht tot de volgende conclusie:

"Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law."

Door aldus voorbij te gaan aan de meest recente relevante informatie ter zake, waarover de gemachtigde had kunnen beschikken, dient te worden besloten dat uit de bestreden akte op het eerste gezicht niet blijkt dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hierbij is in casu tevens van belang dat de gemachtigde in de bestreden akte zelf aangeeft zich bewust te zijn van het gegeven dat de door hem gehanteerde bronnen omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers anno 2015 en 2014 reeds kritische kanttekeningen plaatsten bij bepaalde aspecten van de asielopvang in Italië en dat de verzoekster voorafgaand aan het thans bestreden overdrachtsbesluit reeds bij monde van zijn raadsman een aantal recentere informatiebronnen had overgemaakt aan de diensten van de gemachtigde teneinde de onzekere toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders in Italië, de aanhoudende massale instroom van asielzoekers, de structurele ondercapaciteit en de slechte omstandigheden in de opvangcentra aan te kaarten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aangetoond." (RvV, 24.8.2016, nr. 173 556);

C. MET BETREKKING TOT DE KRANTENARTIKELEN:

Aangezien verschillende, actuele en betrouwbare krantenartikelen aangeven dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan;

Dat in het artikel "De la Fragilité du Système d'asile italien" van IRIN van 15.8.2016 stond dat:

"Yasha Maccanico, un chercheur italien qui travaille pour un organisme de surveillance des libertés civiles appelé Statewatch, a dit que l'Italie était dans une « situation impossible et intenable ».

« La relocalisation était l'objectif premier de la création de ces centres de crise, mais cela n'a tout simplement pas fonctionné », a-t-il dit à IRIN. « Et, quels que soient les efforts déployés par l'État pour offrir des infrastructures d'accueil adéquates, ce ne sera pas suffisant pour répondre à l'afflux massif de migrants. »

L'approche des « hotspots » prévoit l'identification et l'enregistrement des migrants par des équipes mobiles dans les ports d'arrivées ou dans l'un des quatre centres de crise spécialisés: il y en a deux en Sicile, un sur l'île de Lampedusa et un a Tarente, sur le continent.

En réalité, moins de la moitié des nouveaux arrivants transitent par ces centres de crise et la majorité des débarquements se font dans des ports situés à l'extérieur des zones desservies par les centres de crise. Sous la pression de la Commission européenne, le ministère de l'Intérieur italien est en train de créer d'autres équipes mobiles, mais, en attendant que celles-ci soient pleinement opérationnelles, la majorité des migrants sont transférés vers d'autres établissements pour que leurs dossiers puissent y être traités.

« Nous savons qu'à l'heure actuelle au moins 38 pour cent de tous les arrivants passent par nos centres de crise », a dit à IRIN Carlotta Sami, porte-parole du HCR. « Les autres sont transférés vers des postes de police pour des fins d'identification et vers des centres d'accueil situés sur d'autres territoires où les agences [extérieures] ne sont pas présentes. »

Le HCR fournit des informations de base à presque tous les migrants et réfugiés qui arrivent dans les ports italiens, mais seuls ceux dont les dossiers sont traités dans les « hotspots » reçoivent des informations détaillées et du soutien de la part des équipes qui y travaillent. « Ceux qui sont transférés dans d'autres centres n'ont pas toujours accès à ces informations complémentaires », a dit Mme Sami. » (Irin, de la fragilité du système d'asile italien, 15.8.2016, <https://www.irinnews.org/fr/actualite/C3%A9s/2016/08/15/de-la-fragilit%C3%A9-du-syst%C3%A8me-d%E2%80%99asile-italien>)

Dat in een artikel van The Guardian op 28.11.2016 stond dat:

"More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record.

Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014." (The Guardian, 28.11.2016, 2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat, <https://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2016-sets-new-record-for-asylum-seekers-reaching-italy-by-boat>):

Dat The Independent in October 2016 aangaf dat:

"Aid workers are warning a huge backlog in Italy's overloaded refugee processing system could cost lives as migrants are forced to sleep on rescue boats that should be patrolling the Mediterranean. [...]"

With the migrant route over the Aegean Sea virtually closed by the controversial EU-Turkey deal, which is seeing refugees intercepted, detained in Greece and threatened with deportation, the Central Mediterranean has once again become the dominant sea route to Europe.

At least 140,000 migrants have reached Italy since the start of the year - compared with 154,000 in the entire of 2015 - and around 3,100 have died making the perilous trip." (The Independent, October 2016 Refugee processing backlog in Italy 'could cost lives' as asylum seekers forced to sleep on rescue boat, <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-latest-italy-sicily-backlog-processing-rescue-ships-msf-overcrowding-deaths-a7349061.html>);

Dat de krant Le Monde op 3.11.16 aangaf:

"Des policiers italiens ont eu recours à des pratiques « assimilables à de la torture » pour obtenir les empreintes digitales de migrants, affirme jeudi 3 novembre Amnesty International dans un rapport. L'organisation de défense des droits humains rend l'Union européenne en partie responsable de cette situation [...] » (Le monde, Migrants: Amnesty dénonce des cas de torture par des policiers italiens, http://www.lemonde.fr/europe/article/2016/11/03/migrants-amnesty-denonce-des-cas-de-torture-par-des-policiers-italiens_5024447_3214.html#)

Dat de hierboven genoemde rapporten en krantenartikelen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat het past de bestreden beslissing te vernietigen;

Aangezien, ten derde, dat tegenpartij grotendeels op het AIDA rapport van steunt om te concluderen dat Mevrouw A. D. niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het ERVM of artikel 4 van het Eu-Handvest.

Dat de hierboven genoemde bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden;

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat Uw Raad op 16.6.15 aangegeven heeft dat: "[le Conseil] tient à rappeler qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, situation que la partie défenderesse ne peut ignorer, les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doivent être prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [dans le même sens, voy CCE, 138 950, 22.02.2015]. » (CCE, 147 792, 16.6.15

Dat Uw Raad op 29.9.15 aangaf dat: "D'une part le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans une décision attaquée que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation

personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, [...] les Ministres de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne ». Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés »

[...] Il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la CEDH et ce, compte tenu de ce qui précède notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les états membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux. » (CCE 153 580, 29.9.15.) ;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of Mevrouw A. D. bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;

Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken;

Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is;

Aangezien het simpele feit dat Mevrouw A. D. niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft;

Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II- Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt"(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden (RVV, Arrest Nr. 116183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van Mevrouw A. D. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te vernietigen;"

Verzoekster verwijst naar verschillende bronnen waaruit kan worden vastgesteld dat Italië de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen in de opvangvoorzieningen. Verzoekster bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde geen enkele garantie kan geven met betrekking tot de stad waarnaar zij zal worden gestuurd. Zij meent dat de gemachtigde er niet zomaar vanuit mag gaan dat zij niet in een hotspot zal terecht komen in geval van terugkeer naar Italië. Zij verwijst naar een rapport van Amnesty International en het gedrag van de Italiaanse politie. Zij verwijst naar levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië die mensonwaardig zijn. Verzoekster stelt dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in zoverre de gemachtigde niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat de gemachtigde geen afdoende informatiebronnen heeft geraadpleegd en de Italiaanse wetgeving niet heeft nagekeken. Het feit dat zij niet uitdrukkelijk risico's bij terugkeer naar voren heeft gebracht ontslaat de gemachtigde niet van de verplichting deze risico's na te gaan. Verzoekster meent dat België haar asielaanvraag moet behandelen op basis van artikel 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoonbaar dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie

bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door het verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het betoog van verzoekster komt er *grosso modo* op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van de structurele problemen met de opvangvoorzieningen.

De Raad gaat aldus na of de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wijst de gemachtigde erop: *“Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40)”. En verder: “We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 16.02.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat*

wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."

De Raad leest verder in het AIDA-rapport (pagina 40) dat zich in het administratief dossier bevindt, dat personen die reeds een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend, in verschillende situaties kunnen terecht komen:

- De territoriale commissie kan ondertussen reeds een positieve beslissing genomen hebben.
- De territoriale commissie kan reeds een negatieve beslissing hebben genomen. Indien deze beslissing werd betekend aan de betrokkene en deze heeft geen beroep ingediend, dan kan een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven zijn en de persoon geplaatst zijn in een "CIE". Indien niet, dan kan de persoon een beroep indienen bij betekening. *In casu* heeft verzoekster tijdens haar Dublininterview geen gewag gemaakt van een betekening van een negatieve beslissing. Ze verklaarde zelfs niet te weten of ze ooit voet op Italiaanse bodem heeft gezet.
- De territoriale commissie heeft nog geen beslissing genomen en de procedure blijft verder lopen.
- De persoon heeft zich niet aangemeld bij het persoonlijk interview, dan krijgt deze persoon een negatieve beslissing maar kan hij aan de territoriale commissie een nieuw interview vragen.

De Raad kan verzoekster niet volgen waar zij stelt dat de gemachtigde zelf kritische kanttekeningen maakt tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië of dat er "niet betwiste" tekortkomingen zijn in de asielprocedure voor wat Dublinterugkeerders betreft. De Raad kan uit het voormelde evenmin een onregelmatigheid met de procedurerichtlijn ontwaren, verzoekster gaat hier ook niet concreet op in.

De Raad stelt vast dat verzoekster in hoofdzaak de opvangomstandigheden in Italië aanklaagt.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van Dublinterugkeerders wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de de gemachtigde zich heeft gesteund op het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2016 tenzij anders aangegeven, verder AIDA-rapport genoemd) en op volgende recente stukken:

- "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- "Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap" van 1 oktober 2015;
- het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern) van augustus 2016 (hierna OSAR / SHF rapport);

- het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016;
- het nieuwsbericht "Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion" van 19 oktober 2016.

Bijgevolg kan de Raad verzoekster niet volgen waar zij concludeert dat *"niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties;"*.

De gemachtigde komt na grondig onderzoek tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is.

De gemachtigde baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SHF-rapport van 2016, waar verzoekster ook uitgebreid naar verwijst, dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublinterugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublinterugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublinterugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 64) en er wordt gesteld dat wordt verwacht dat de voormelde bijkomende opvangstructuren terug zullen worden gefinancierd, waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Uit het rapport blijkt dat terugkeerders die voorheen reeds werden opgevangen en dan wegtrokken problemen kunnen hebben bij terugkeer bij een nieuw opvangverzoek. Echter, verzoekster heeft niet verklaard reeds opgevangen geweest te zijn in een opvangnetwerk, maar juist integendeel dat ze niet wist of ze ooit wel voet op Italiaanse bodem heeft gezet.

De gemachtigde besluit vervolgens na lezing van OSAR/SHF-rapport van augustus 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublinterugkeerders *"geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoeksters voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

"Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

De gemachtigde neemt bij zijn beoordeling tevens informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *"Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van*

Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).")

De gemachtigde brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "*We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.*"

De gemachtigde besluit vervolgens: "*We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.*"

De gemachtigde heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

Verzoekster beroept zich deels op rapporten en nieuwsberichten die dateren van voor november 2014, dit is van voor het voormeld arrest Tarakhel van het EHRM, of nog op een wetenschappelijke bijdrage van M.Lys van januari 2015.

Het betreft:

- een verslag van Asilo in Europa, getiteld : "The future of the Italians reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniele Di Capua" van maart 2014;
- een rapport van SFH-OSAR "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees" van juni 2014;
- een mededelingen van UNHCR van april en juli 2014;
- M. Lys, Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil.

Verder verwijst verzoekster naar rechtspraak van deze Raad uit 2013, 2014 en 2015. Waar verzoekster ook verwijst naar rechtspraak van 2016 onderschrijft de Raad thans weer dat gezien de evolutieve situatie in Italië elke beslissing die een Dublinoverdracht inhoudt naar Italië moet gesteund zijn op een volledig en grondig onderzoek van de actuele situatie. Thans stelt de Raad echter vast dat dit ook effectief voorligt. In tegenstelling tot de door verzoekster aangehaalde arresten, kan de Raad *in casu* niet vaststellen dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de meest recente relevante informatie waarover hij had kunnen beschikken.

De Raad stelt vast dat vermelde rapporten en de mededelingen van UNHCR niet langer als actueel kunnen worden beschouwd. Uit latere rapporten blijkt immers dat er verschillende evoluties hebben plaatsgevonden zodat deze rapporten achterhaald zijn en de meer recente bronnen waarop de gemachtigde zich steunt, niet kunnen tegenspreken. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar deze verouderde rapporten en mededelingen van UNHCR waarvan de relevantie niet langer blijkt. Te dezen stelt de Raad verder vast dat na het arrest Tarakhel gelijkaardige arresten volgden, en dat het EHRM tot op heden op het standpunt blijft dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel- en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. In die zin is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad uit 2013, 2014 en 2015 niet langer dienstig aangezien hier geen uitspraak wordt gedaan over de huidige situatie in Italië voor Dublinterugkeerders.

Vervolgens stelt de Raad vast dat een aantal rapporten en artikelen waarop verzoekster zich steunt, verwijzen naar de specifieke situatie van het hoog aantal asielzoekers dat met de boot via de Middellandse Zee naar Italië gaan en van de asielzoekers en migranten die in Middellandse Zee worden onderschept en op een Italiaanse eiland of in de kuststreek worden opgevangen. Dit geldt voor de artikelen van The Guardian en The Independent van eind 2016 en tevens voor het artikel "*De la fragilité du système d'asile italien*" van IRIN van augustus 2016 en het rapport van de Raad van Europa "*Report on violence against migrants in selected member states of the Council of Europe*" van mei 2016. De daarin beschreven situaties hebben geen betrekking op de eigen situatie van verzoekster die terugkeert naar Italië in het kader van een Dublinoverdracht. Deze rapporten en artikelen bevatten tevens geen informatie met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders naar Italië.

Met het louter aanhalen van het voormeld rapport inzake geweld tegen migranten en vluchtelingen in Italië en mensenhandel van de Raad van Europa, waarbij zeer particuliere gebeurtenissen worden aangehaald, haalt verzoekster de bestreden beslissing niet onderuit daar uit de twee geciteerde paragrafen niet blijkt er in Italië een zodanige mate van geweld bestaat tegen migranten en asielzoekers dat verzoekster er louter door naar daar terug te keren in het kader van een Dublinoverdracht *ipso facto* aan zal worden blootgesteld. Evenmin geeft verzoekster verdere duiding bij de vermelde particuliere feiten van geweld noch staft zij haar betoog met verdere concrete aspecten of documenten die op haar individuele situatie worden betrokken. Ten slotte toont verzoekster niet aan dat zij, indien zij onheus wordt behandeld of gediscrimineerd in Italië, geen rechtsbescherming kan verkrijgen van de Italiaanse overheden. Evenmin blijkt een gebrek aan rechtsbescherming uit de voorgelegde rapporten.

Verzoekster verwijst naar het OSAR/SHF-rapport van augustus 2016 waaruit zij een aantal paragrafen citeert. De Raad stelt vast dat verzoekster zeer selectief citeert zonder oog voor de context van de vermelde paragrafen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit rapport en dat hij besluit dat uit het rapport niet blijkt dat Dublinterugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. De gemachtigde neemt kennis van het feit dat in het rapport wordt geopperd dat de opvang voor asielzoekers in Italië niet voldoet aan de EU-verplichtingen, maar hij meent dat deze conclusie niet wordt gerechtvaardigd door het materiaal waarop de auteurs van het rapport steunen.

In de bestreden beslissing benadrukt de gemachtigde, steunend op het OSAR/SHF-rapport, dat in de luchthavens van Rome en Milaan er een NGO ter plaatse is om advies en bijstand te verlenen aan Dublinterugkeerders, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist.

Wat betreft opvang van Dublinterugkeerders, wordt in het AIDA-rapport (december 2016) vastgesteld dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublinterugkeerders. Uit het OSAR/SHF-rapport en voormeld AIDA-rapport blijkt dat deze projecten werden beëindigd maar dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 67). Verzoekster betwist niet concreet de vaststelling van de gemachtigde dat in het voormeld AIDA-rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

Uit het OSAR/SHF-rapport volgt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen Dublinterugkeerders, naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend en al dan niet reeds in een Italiaans opvangcentrum hebben verbleven.

In het OSAR/SHF-rapport wordt uiteengezet dat Dublinterugkeerders gewoonlijk opvang vinden in de eerstelijns opvangcentra, zeker indien ze nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en dat de opvangsituatie enkel problematisch is voor personen die reeds eerder in zulk centrum verbleven voor zij verder zijn doorgereisd (p. 26). Deze informatie wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 64) en zoals *supra* gesteld heeft verzoekster niet verklaard reeds opgevangen geweest te zijn in een opvangnetwerk, maar juist integendeel dat ze niet wist of ze ooit wel voet op Italianse bodem heeft gezet. Bijgevolg neemt de Raad niet aan dat in haar specifieke situatie zich een probleem inzake opvang in geval van terugkeer zal voordoen die aanleiding geeft tot een mensenwaardige of vernederende situatie.

De Raad stelt vast dat de paragrafen uit het OSAR/SHF-rapport aangaande personen die in kraakpanden of krotten leven, betrekking hebben op personen aan wie een beschermingsstatus werd verleend maar daardoor geen recht meer hebben op enige ondersteuning. In zoverre verzoekster paragrafen citeert die betrekking hebben op de precaire economische situatie en huisvestingssituatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Italië, hetgeen veel vrouwen er toe brengt zich te prostitueren of zich te onderwerpen aan mensenhandel, moet worden aangegeven dat nog niet vaststaat dat verzoekster zal worden erkend als vluchteling of dat haar enige beschermingsstatus zal worden toegekend. Verzoekster vertrekt dus van een hypothetische situatie en van de gemachtigde kan niet worden verwacht dat hij alle mogelijke toekomstscenario's onderzoekt. Het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd laat daarenboven hoe dan ook geenszins toe te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoekster geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten.

In zoverre verzoekster benadrukt dat er volgens het OSAR/SHF-rapport sprake is van systematische tekorten inzake de opvangvoorzieningen en dat elke individueel geval een grondig onderzoek noodzaakt, stelt de Raad vast dat uit wat voorafgaat afdoende blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoeksters betoog, hierboven besproken, niet worden onderuit gehaald.

Wat betreft het rapport van de Raad van Europa van maart 2017 volgend op een fact-finding mission van oktober 2016 blijkt dat opnieuw wordt bevestigd dat het hoog aantal nieuwe aankomsten een zeer grote druk op de overheid legt en dat het beperkt aantal hervestigingsvoorstellen van andere lidstaten verhindert dat zij die aankomen in Italië legaal kunnen doorstromen naar andere lidstaten. Dit bevat echter geen nieuwe informatie dan diegene waarmee de gemachtigde reeds rekening gehouden heeft. Verder hebben de citaten die verzoekster aanhaalt en benadrukt betrekking op de problematische situatie van kwetsbare profielen, zoals niet begeleide minderjarigen en problemen bij het gezinsherenigingsproces. Verzoekster is echter een volwassen vrouw die niet heeft verklaard een echtgenoot of kinderen te hebben. Tot slot benadrukt de laatst geciteerde paragraaf dat de overheid de echte overtuiging heeft om de situatie van migranten en asielzoekers die aankomen in Italië te verbeteren waarbij zij samen met de Raad van Europa de geïdentificeerde problemen wenst aan te pakken. Dit ligt in lijn van de motieven van de gemachtigde die stelt dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoeksters uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoekster verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoekster maakt daardoor ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan seksueel geweld.

Verzoekster verwijst vervolgens naar een krantenartikel uit Le Monde van november 2016 en naar het rapport van Amnesty International van november 2016 over politiegeweld in de zgn. hotspots in Italië, waarbij vingerafdrukken onder dwang worden genomen op een wijze die door Amnesty International bijna als foltering wordt beschouwd. Er wordt ook melding gemaakt van excessief gebruik van geweld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit rapport en daarbij opmerkt dat het rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. De gemachtigde stelt dat deze omstandigheden geen betrekking hebben op de situatie van verzoekster vermits zij onder de bepalingen van de Dublin III Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal worden gebracht.

Verzoekster stelt dat de gemachtigde niet kan bewijzen dat zij niet naar een hotspot zal worden gestuurd, nu de Italiaanse overheden stilzwijgend akkoord zijn gegaan met het verzoek tot terugname. Verzoekster meent dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat zij niet in een hotspot zal terecht komen.

De Raad stelt vast dat uit het Amnesty International-rapport duidelijk blijkt dat de hotspots, die gesitueerd zijn in de havensteden van Lampedusa, Pozzalo, Taranto en Trapani, bedoeld zijn om gemengde migratiestromen te beheren en met name recent gearriveerde vluchtelingen en migranten, die veelal op zee worden gered, bij ontschepping zo snel mogelijk te identificeren en te registreren en hun beschermingsnaden na te gaan zodat zij kunnen worden verwezen naar een asielprocedure dan wel een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublinterugkeerders.

Voorts herhaalt de Raad nogmaals dat uit het OSAR/SHF-rapport, dat verzoekster zelf aanhaalt, duidelijk blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van een asielzoeker, *quod in casu*, de persoon in kwestie zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. Deze informatie wordt eveneens bevestigd door het AIDA-rapport op p. 40 en p. 64 waarin enerzijds wordt gesteld dat terugkeerders meestal aankomen in Rome of Milaan en anderzijds wordt gezegd dat terugkeerders worden gebracht naar Rome, Milaan, Venetië en Bari.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing noch uit de informatie die verzoekster voorlegt, blijkt enigszins dat verzoekster wordt gestuurd naar een hotspot. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het onderdeel van het middel dat handelt over mogelijke behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in de voormelde hotspots. De Raad ziet evenmin in welk belang verzoekster heeft bij haar betoog dat zij geen garantie heeft met betrekking tot de stad waar zij naartoe zal worden gestuurd.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast verzoekster op geen enkele wijze de conclusies die worden getrokken uit het AIDA-rapport van december 2016, het OSAR/SHF-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de informatie van 19 oktober 2016 betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de gemachtigde over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en

bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië voor Dublinterugkeerders, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Ze gaf aan omtrent de behandeling en opvang in Italië niets te kunnen zeggen, aangezien ze niet eens zeker weet of ze voet op Italiaanse bodem zette. De betrokkene gaf tot slot aan dat haar familie de opdracht gaf aan de smokkelaar om haar naar België te brengen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 16.02.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor geen in België verblijvende familie te hebben, maar maakte enkel gewag van een in Duitsland verblijvende broer en zus. Middels de tussenkomst van haar advocaat gaf de betrokkene alsnog te kennen een in België verblijvende neef, de heer Sado genaamd, te hebben. De betrokkene bezorgde onze diensten eveneens een kopie van de verblijfstitel van de voornoemde vermeende neef. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de vermeende neef van de betrokkene op 29.11.2010 een asielaanvraag indiende in België en op 27.06.2011 de hoedanigheid van erkend vluchteling kreeg toegekend. Betreffende het verblijf in België van de vermeende neef van de betrokkene, merken we vooreerst op dat het merkwaardig is dat de betrokkene tijdens haar gehoor op geen enkel moment de aanwezigheid van deze neef vermeldde, hoewel in de tussenkomst van de advocaat wordt gesteld dat deze voor haar zorg zou instaan. Het is bovendien merkwaardig dat gevraagd naar de specifieke reden waarom ze net voor België koos, ze enkel aangaf dat de keuze door de smokkelaar gemaakt werd in opdracht van haar familie, zonder melding te maken van de aanwezigheid van een neef die reeds sinds november 2010 in België verblijft en reeds bijna 6 jaar het statuut van erkend vluchteling bezit.

Daarnaast merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de neef van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied valt, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”

En:

“We merken op dat de betrokkene, aangaande haar gezondheidstoestand, aangaf last te hebben van beschadigde ruggenwervels en eveneens last te hebben van een gezwel op haar rechterhand, maar voorts in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de gehele duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming

in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Indien de betrokkene toch medische problemen zou ervaren, verwijzen we naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift op geen enkel ogenblik in op de elementen eigen aan haar individuele situatie en weerlegt aldus de geciteerde motieven niet.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoot.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de gemachtigde werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster toont op verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Een schending van het voorzichtigheidsbeginsel wordt op niet aangetoond.

In dit licht maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde artikel 17 van de Dublin III Verordening heeft miskend of zijn discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze soevereiniteitsclausule heeft miskend door te oordelen dat *"Op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013."*

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES